

III / TISK Z PLOCHY

Mladší skupinou grafických technik, jež se objevily až na konci 18. století a od té doby se stále dynamicky rozvíjejí (samozřejmě v oblasti reprodukční), jsou techniky pro tisk z plochy. Charakteristické pro ně je to, že tisknoucí partie jsou na tiskové formě ve stejné rovině jako ostatní (tedy netisknoucí) místa tiskové plochy. Je přitom využito jednoduchého principu vzájemného odpuzování mastnoty a vody.

Jako tisková forma se tu nejčastěji uplatňuje litografický kámen, může to však být i hliníkový nebo zinkový plech, želatina a podobně. Podstata tisku spočívá v tom, že kresba provedená mastnými přípravky snadno přijímá mastnou tiskovou barvu, zatímco místa, jež tisknout nemají, jsou zvlhčena vodou a mastnou barvu odpuzují. Originální tisk se zpravidla provádí na litografickém lisu, případně na ofsetovém nátiskovém lisu.

Techniky zpracování forem pro tisk z plochy:

- litografie (kamenotisk)
 - pérová litografie
 - křídová litografie
 - lavírovaná litografie
 - škrábaná litografie (mezzotinta na kameni)
 - autografie
 - přetisk
 - fotolitografie
- kombinace tisku z plochy a z hloubky
 - litografická rytina
 - litografický lept
- algrafie
- autorský ofset
- světlotisk

Pro tisk z plochy je typický obraz plošného a měkkého charakteru, jež spočívá lehce na povrchu papíru, aniž by se do něj vtlačoval (jako je tomu u tisku z výšky). Nevytváří ani markantní reliéf tiskové barvy jako při tisku z hloubky (ten je poněkud znatelný jen u technik provedených do hloubky kamene). Pouze ojediněle (někdy u kamenotisku) se setkáme s tím, že do papíru jsou vtačeny okraje tiskové formy — tedy kamene — obdobně jako faseta u hlubotiskových technik.

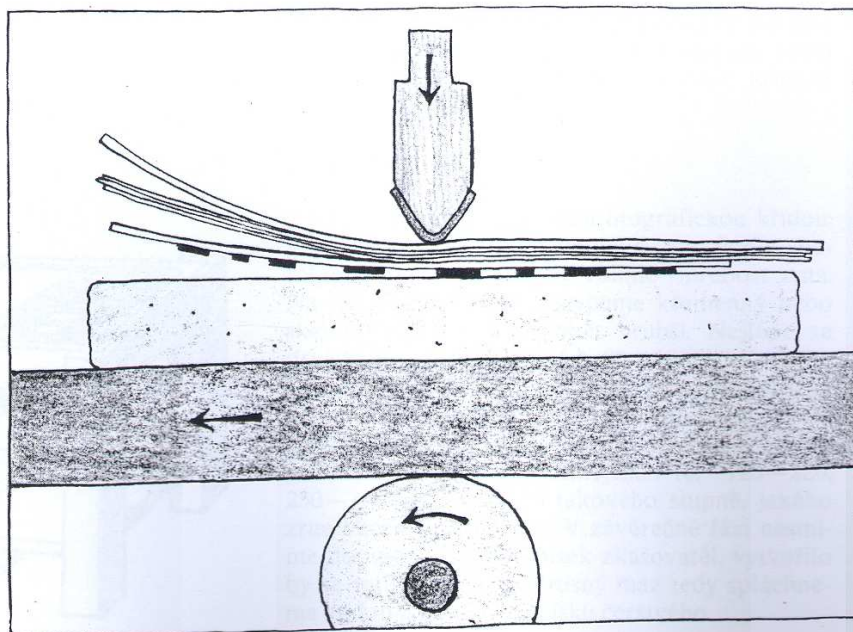

Schéma tisku z plochy

